

22. szám.
Május 31-én 1862.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és három óra apr.—jun. **1** frt. **50** kr. — Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XI. kötet.

A négy elem és képviselői.

Maguk sem tudták tán, hogyan osztottak meg?
Csak azt vették észre.
Hogy egyszer az egész világi mindenség
Van osztva négy részre.
És azt „Pesti Napló“, „Magyar Sajtó“, „Hirnök“
És a „Magyarország“
Atyafiságosan, minden bíró nélkül
Egymás közt feloszták.

Első „Pesti Napló“ ő a legöregebb,
Legtöbbet tehet ő.
Azért is ő benne leli patrónusát
Pesti vízvezető.
El is mondja bőven, mennyi áldást áraszt
Füre, fára, porra.
Nem lesz többet szükség sem rosz poétákra
Sem pedig záporra.
Mikor eszébe jut, megöntözi szépen
Mindenkor a várost;
Ki paraplé nélkül kinn szorulsz ilyenkor,
Utezu szaladj már most.
Annyi vízzel szolgál, hogy még a kocsmákban
Sem lesz soha szüke.

Ezért dicsó nevét a najádok fonják
Aranyos betűkbe.

Második a derék „Magyarország“; ő is
Választja kedvesit:
Ő a „biztosító társulatot“ védi
És **tűzkármentesít**.
Mint szalamandernek, úgy neki is a tűz
Választott eleme.
Plútó contójában fel van róva ezért
Neki nagy érdeme.

Harmadiknak beáll jámbor „Magyar Sajtó.“
Ez már nagyon szelid
Beéri a földdel: együletet indit meg —
Holmi „**földvételeit**“
Ne hagyjuk magunkat kiexpropriálni
Ebből a hazából!
A szerkesztőségnek tagjai menjenek
Elöl jó példával
Hogy még a csizmát is kár letakarítani,
A mikor nagy sár van.
Mert a mi földünkől még csak annyinak is
Kár elveszni kárban.

1859. 1861. és a folyó évi folyamból teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

No most a negyedik; vitéz „Pesti Hirnök.“
 Ez már nem választhat.
 Kénytelen elvenni, mit többi társai
 Ott hagyának, aztat.
 Neki marad a lég; s mi levegőből van

Szél és szellő kinnt, bennt.
 Abból készít aztán
 Negyvenhetes pártot, pápai sereget,
 Várat, jövőt mindent!

K—s. M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Ki talaltalak egyszer, mit akar az a Napoleon mexicói expeditioval? Azírt ő kidobja talan szaz miliokat ezüst frankokba französische Währung, hogy csinálja királyt Montezumának? Oh nem. Azírt talantan, hogy megszoktasa hadiseregilyit sarga hideglelshöz? Nequaquam. Vagy talantantín azírt, hogy paradicsom maradakat liivöldöztesen csaszári Eugenia számára? Haud cogito. Hanem, gyanitok már valamit. In fine finali mindetig csak otan van varnígyszeglet Velencziben, a ki ő neki nagyon bajos. Ha egyenesen neki megy; ot nem latyak szivesen; ha hataba kerül, nimet szövetség, török szövetség nem eresztí maga fölgyín keresztül; ha ígbül akar alaszallani, azt tilal-

moznak neki concorcadatumok, mit csináljon hat? elmegy Mexicoba, od van egy nagy tűzokado hegy, a ki mar nem fütetik, következőleg ki van száradva, csakhogy ipen kormos a kímínye, az neki leszolgal a föld közepiig! onnan mar azutan neki föld masik felít keresztül furatni lehetsíges. Mi az ü neki, a ki a mont Cenist is atfuratja, hogy Olaszországba mehesen. Eczer aztan csak azt vesziunk íszre, hogy mikor jarkalunk kertben; valami emeli labunk alatt földet; gondoljuk vakanduk, szaladunk asoírt, kapaírt, belevagunk; s mi esik ki belüle? vontesövü agyu. Ez a legbizonyosabb combinatio, kedves baráratom uram
 alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Az önmagával beszélgető.

Vannak emberek önmagukban motyogók, dűnyögők, de vannak kik önmagukban formalis párbeszédben egy másikat sőt egész társaságot beszélgetnek. Ily önmagával párbeszélőnek különös példánya volt N. M—n. N. uram ő keme kiment a pinczébe, megállt az ajtó előtt : hm! valjon kié lehet az a szép pincze? N. uram ő kemeé! Bizony takaros jó gazda ő keme, hogy ilyen szép pinczét csináltatott! Ugyan tekintsünk be, itt lesz-e ő keme! — Erre kinyitja ő maga az ajtót : Isten hozta N. uramat, tessék helyet foglalni! köszönöm, biz én egy pohár borra jöttem kemedhöz, ha szivesen látná kemed! Szivesen; tessék belebb kerülni. Most bemegy a hordók közé, kisi egy két itczés palaczkkal, visszatér a pinczesobába s kinalgatja magát : no tessék : Isten éltesse kigyelmedet! vivát! aztán 3—4 pohár után : hanem most már üssünk egyet. Előveszi a kártyát, oszt, — egy darabig ugyancsak üti, szinte reng bele az asztal egyszer felkiált : de nem eddig ü keme! erre arra, szinre szint, nem kell esalni, imint tök járta, akkor nem adott kend tököt. — Majd kis vártatva : Ihol megint ki teremtette! de ez már mégis plus quam

disznóság! eb játszik kenddel tovább. — Ezen s ehhez hasonló épületes — a szomszédok által kilesett beszélgetés, után N. uram, — mert a palaczknak is már fenekére nézett, még egy kis vacsorára valót is a kulacsba haza terhelve, sok jó kívánások, barátságos kézfogások után elhagyta pinczét, s haza ballagott.

= Hogy az emberek lutriban ternora, quaternora játszanak : mindennapi dolog, de hogy egy quaterno (Quaternik) ternora, még pedig egy terno királyságra (Tót, Horváth, Dalmát) játszik s 200000 ftot akarjon nyerni : már ezt is megértük. A ternonak csak most nyilt fel a szeme, s örülhet hogy quaternot nem nyert.

= Miskolczon minap egy négylábu csirkét bámultak, mint természeti ritkaságot, Pesten akárhányszor megtörténik a vendéglőkben, hogy egy adag paprikás csirkében négy lábat, három nyakat, két fejet találnak fel, melyek kétségkívül megannyi ily csodacsirkék maradványai lehettek.

A három kezű huszár.

Nem rég a francia s utánok a több nyelvű lapok emlegeték ama csonka kezű francziát, kinek fél keze vesztességét Napoleon a becsület legio keresztjével kárpótolta, s ki hogy a császárt még nagyobb jutalomra indítsa, ép kezével a harmadik kezét is levágta. Ezen három kezű francziának a mi huszárjaink közt, volt Jani bácsi szerint, egy szintén három kezű collegája. Jani bácsi ugyanis a szolnoki csatát, egyszer nagy hévvel, minden részleteivel beszélván, mondja: hát egyszer bevágtat egy huszár, egyik kezében kard, másikon pisztoly, harmadikban . . . itt aztán az áhitatos hallgatók egyike közbevágni bátorkodott: hiszen Jani bácsi az embernek, tehát a huszárnak is csak két keze van. Jani bácsi aztán így igazítja s egészíti ki a mondatot: tehát a huszár harmadik keze helyett a kantárszárát a fogával tartotta.

A tudánkivül lemondott.

Az x—i polgármester az alattasai által fogalmazott s irt felterjesztéseknek, a nélkül hogy utánnézne mit ír alá, nagy szenvedelemmel kacsaringózta alá névjegyét. — Így ment ez pár évig. Egyszer egy idegen arc, polgármester ur előtt tetem, a bureauban s jelenti, hogy a percztől kezdve ezen városnak ő a polgármestere. Az expolgármester elképed; hisz én nem köszöntem le, sem ki nem esaptak: hát hogyan történhetett ez? De igenis leköszönt az ur, mind a meggyehatóságához mind a helytartósághoz irt levelében. Lehetetlen! Nincs különben; itt az én helyébe lett kineveztetési oklevelem! — Biz úgy tettek expolgármester ural, hogy saját leköszönését az ügyes irnok a többi aláírandókkal együtt elébe terjeszté, ő pedig saját veszedelmét, a két évi szegénységi bizonyítványainak koronáját, aláírta.

— Hogy a debreczeniek még a 16. században miért tértek át a reformált vallásra, egy valaki azon nyelvtani okból ügykezett megfejteni, mert a magyar katolikusoknál országszerte szokásos dicsértesség — üdvözet nem illik be a debreczeni nyelvtanuló keretébe, az itteni népész nyelvtan szerint t. i. nem dicsértesség, hanem: dicsérodjón.

— Találkozik egy úr az —i megyei ügyészszel, s imígyen üdvözlí:

— Servus akasztófára való zsvány fiscalis!

— Kérem, kérem, rökönyödik a fentezimzett, — sértés!

— No hát akasztófára való zsványok fiskalisa vagy rectius: zsványok elleni fiscalis.

— No ez már más!

— Állítják, hogy a politika az *exigentiák tudomány*; nemcsak az exigentiáké, hanem egyszersmind az *exactiók* s különösen pedig az *executióké*.

— Egy utazó társaságban, családapák, gyermekeikről beszélgettek, Hát önnek hány gyermeke van kérdik az egyiktől?

— Nekem 68 volt.

Valamennyien szemet meresztének a vélt török basára, mignem felvilágosítá őket, hogy neki csakugyan hat gyermeke van, kettő meghalt, tehát nyolcz volt.

— Reis, mint a lapokban olvassuk: a hangokat telegraphálja. Jaj nektek már most kisebb városi operák, mert a párisi vagy bécsi operaházból száz meg száz mérföldekre huzatnak majd Reis drótesővei, melynek végén egy nagy trombita-forma nyílás ömlcszti ki a sok szép eredeti párisi s bécsi hangot, s ha eddig egy krajezárért láthattuk a kukinszlok nevű mütárlatban a török császárt, meg a nagy Konstantinápolyt, most majd a 250 mfd hosszú párisi dróteső trombitájába illesztjük füleinket s néhány krajezárért reggel meghalljuk Pesten az operát, mit előző este Párisban énekelnek — t. i. a hang Párisból mintegy pár óra alatt ér Pestre, s ezt Reis uram minden mesterségével sem fogja siettethetni a természet szabályai ellen; azonban bizonyos Leis ur jövőre majd egy másik találmánnyal az egész párisi opera-személyzetet minden mozdulataival, táncosnői czipőjének talpaival képes lesz szemléltetövé tenni, úgy hogy Pestről ki sem mozdulva, mintegy clair voyanceban látjuk s halljuk Páris operáit, balleteit. — Nagy városi időknek nézhetünk elébe!

Olyan Tallérossy Zebulon-féle.

Miképen megtotgymnaziumozvan az egész orszagot. — Kiindulasi pont. Ha lehetett a lívai iskolat egy tot gyerekekkel megtotvegyiteni, hat itt venik ötven tot gyereket Kecskemítre, felít papistanak, felít kalvinistanak. Oda mutatnik; ime ot van ötven tot gyerek! a magyar iskolak mind leninek míg azon ívben totok. Azutan az masik esztendőben az ötven tot gyereket vinenk Körösre, azt is ugy megtotoznam mint taval Kecskemitet. Azutan menik ötven gyereked magammal sturmolni Debreczenbe, detto mint taval meg harmadive, et sic porro. — Azt mondta nihai barátom Saphir: adj ezer gorombat, keresztül török velök egész czivilizalt Europat It meg sicut superius demonstravi, ötven tot gyerekekkel meghotdinam egész orszagot. Ezen tervem megir az okoliban legalabb tiz falut, s ennyire praenumberalok is.

A miben neki tökéletes igaza van.

N. Miska a kalapos boltban.

- Adjon nekem kalapot.
- Boltos (ad alacsony kalapot). Tetszik magyar kalap?
- El vele! Ez által az emberiség *lealacsonyítottatik*, nekem *magasabb* céljaim vannak (feltesz egy *magasat*).

Eső elül az eresz alá.

N. Miska. Te Miska!

M. Miska. No, Miska.

N. Miska. De szánlak odakinn.

M. Miska. Te se vagy odabenn.

N. Miska. Megázol, gyere be.

M. Miska. Eső elül az eresz alá?

Józsa Gyuri eredeti folyamodványa.

Egy vármegye poros actái közül kifürkészte :

Galiba János.

Persze, hogy azt már általánosan tudja az előttem mindig tekintetes publikum, hogy „Gyuri“ bizony egy kicsit elég nagy galiba volt; de hogy még „író gyiák“ is volt s concipiált, ezt már annyival is inkább reményilem, hogy csak nem tudja, mert ime — élő bizonyság gyanánt — az erről tanuskodó adatot, a következő folyamodásban — mint egyik juhász bojtárjának öntött 1834-ben ad terrorem populi — ha még ennyi volna is — ide pingálom amúgy szóról szóra s betúról betúre :

Tekintetes Szolga-Biró Úr!

Hiven tisztelt Kegyes Jó Uram!!

A törzsökös igaz Magyarok Nemzeti nagyon kedves eledeleknek diszes czimeréről, — a jó juh-turós galúskáról nevezetes hasznos Hivatalom, melyet, mint Juhász-Bojtár, a magam Nemzetsége részéről, a hosszas leszármazás redves odvas Fáján, az ötvenedik nagy Apám századik ős-Apjához, dicsőült néhai Titirushoz, — kiről Mántuának koszorús verselője, Máró, — a világ meg-váltójának születése előtt, már az Ecclológiában énekelt, — a mások, s különösebben a Fáy András mostani hasonlithatatlán Irónk gágogó Moecenássának tolla segedelmével, szinte talán csak úgy feltudnék vinni; — valamint az Eszterháziak, a maguk eredetét, az Ó-Testamentumban élt Eszter királynéhoz, — mely régi össze kötődésnek rongyos abroszán, — Amadé Gróf, a mint regélik, a maga vén hintós-kocsissának, Gelyvás Gyurkának származását is kereste egykor a köpcseni várban, — nyilván bizonyította mondom, ezen a Hazának gazdálkodásbéli cikkelyét, leginkább elő-segéllő, s a köz-szorgalomnak ohajtott felébredése reménylett esetében, Országunk hív fiait, még több és nagyobb jövedelmekkel is biztató fellyebb érdeklött Hivatalom : — hogy én, a meg nem szelídült kender-mezei liliomok, — ártatlan ibolyák, — bogács-kórók, — vadzsályák és a himes rét szemérmes tarka virágai, — s a csörgő patak, és kristály Csermely tiszta zúgása között, — pipere, — délszeg vágy, és erőltetett kedv nélkül folytatván eddig való meddő életemet, — a nagy világban uralkodni szokott, Udvaris, és módos családságokról, semmit nem tudok; — s a Természet örök szent törvényeit magasztaló szívem meglegedett érzeményei, — a másik ember- és polgár testvérem vagyónát orozva elrabolni, nemcsak nem kíványák, hanem egyszersmind Égre kiáltó szörnyű véteknek is tartják; — az alól látható vezetéknevem pedig, — melynek, erkölcsi karakterem mind eddig pontosan megfelelt, — s melyet a kerek Föld egész golyóbisán, már kisebb, már nagyobb mértékben, minden nemzet, — de leginkább az Angoly is ösmér, maga, még nyil-

váiban kimutatja azt : hogy az én lelki-esméretem, holmi dib dáb apróságokon nem kapkod; — a honnan, mind ezeknek előterjesztése után világos lesz az is : hogy Helységünknek, nem nagyérdemű lakosát, Dragon Mihályt, ha bár mint katona, a Dragonyos Németeknél szolgált légyen is, — nem én kívántam, — sőt megfordítva éppen ő Kegyelme, szándékozik engemet, csúfosan megcsalni, s megkárosítani, e következő, s panaszomat magában foglaló tárgyban :

Én mint szegény pásztor-ember — mert a szegénységet tagadni nem lehet — több esztendei béremből, összegyűjtöttem magamnak egy néhány forintocskát, öszve kuporgatván, azzal az okoskodással éltem Tejins Uram! — hogy vénségemre majd ragasztok belőlle valamit, mert jövendőre is élni kell ám az embernek, — s osztán, a mint a közpélde-beszéd tartja : „bocskorban jó keresni, csizmában pedig költeni.“

Elmentem tehát ilyen elhatározott fel-tétellel, uti Czimborának adván magát hozzám említett Dragon Mihály is, — a vásárra, Onodban. — Keresztül gázolván, Borsod fő-folyó vizén, a tájon, mindjárt legislegelsőbben, szemem eleiben tüntt, a Rákóczy hajdani vára. — Derék épület lehetett biz az valaha! Azt mondják az öreg emberek : hogy még ő kemék is a nagy Apjoktól hallották : hogy a mult Század elején, a Kurúczok tanyáztak benne. — Régi fényességének jeleit, az idő, és viszontagságok mostoha sulya, most már csak az omladékok kopott maradványaiban gyászolja; — s egyik osztály — részét az agg — Kastély várnak, Kegyelmes Excellentiája, Erdődy Gróf, a Felesége Aspermonth Nagyságos Grófi Kis-Asszony után, a ki, Rákóczy Julisnak maradéka! — jelen való képen Gránarium gyanánt használja. — Én Istenem! mint változik minden az Ég alatt, nagyot sohajtva, — gondoltam magamban.

Bámulván, a szép fekvésű Helyet, s még jobban a rajta legelő sok selyem birkáit a Méltóságos Nagyságának, a ki, a mint csudálkozva, s fejcsóválva hallottam, ezen gyönyörű paradicsomi jószágában még talán nem is volt, — több egymást felváltó lankadt érzések, — fáradtt képzelet, és zsibbadt indulatok között, — a folyó sebes mentébe, a pázsit gyepe szélén, elértünk végre a Barom — vásárba. — A holott,

Kiválogatott cifra esküvéseknek, s még cifrában pattogó hetyke káromkodásoknak, — ló, ökör, tehén, tinó binó és bornyu fellelegfelemelt dicséreteknek, szóbeli vitáknak, és holmi silány pajkos beszédeknek kopár hallása, — s néhány kiválalkozott Ficzkó, Betyár és Czigány, Csikók futtatása, próbálása, korbácsolása, cserélése, — s titokban és zsiros Csákó, süveg, sapka, vagy kalap alól, a Pajtásnak, a Földire, a Földinek, a Pajtásra, s a komának, a sógorra, és öszve vissza senkire, és mindenre szegezett bátor, nyájas, félénk, alattomos s vidor tekintet

váltások, — s pajzán integetéseknek rideg szemlé-
lése után, — megvettem nagysokára, hosszas alku-
dozások, s hiba — keresések mellett, — a mint má-
sok is mondták, — de a mint a domborusága is
mutatta, egy már akkor jó reményben lévő tehenet; —
abba a szándékba lévén : hogy később majd elvágok
a farkából!

Nints egy szép lyánynak annyi kérője, mint en-
nek a tehénnek volt, azért : hogy a hasznáért adjam
által telelés végett : s minthogy magamnak jó előre
szülést nem szerezhettem, — engedtem a sok szép
szónak, és szíves kérésnek, mert Isten őriz, attól is
féltem : hogy a hamis szem megigézi, s a sok kérők
között, illő tekintetben vévén tehát : hogy nevezett
Dragon Mihály, a mennyiben az előtt, a fejős tehene,
elesett, legszegényebb lenne a nyavalyás, — a ke-
resztényi és szánakozó érzések vezetékénél fogva, a
fellyebb mondott mód, és feltétel alatt, tudniillik : a
tej és vajbéli hasznáért, ide nem értvén tellyességgel,
a tulajdon reménységemnek egyik saját ágát, a le-
endő bornyut, — az említett tehenet, nékie telelés
végett, örömmel által engedtem és ő azt néhány Hó-
napokig czél arányosan használna is. — Ezen közben,

Miteltt ki a dologból, s mi lett jó szívűségem-
nek fonák jutalma? — A mint a mesében mondják,
— mert a mese alatt, gyakran lappang igazság, —
hogy valaha megellett már a taliga egy izromba;
egy most is meg akar elleni; — s az én bornyumat,
erőnek erejével elkivánja tőlem nevezett Dragon
Mihály torkon verve podvanítani, — a mit onnan
tudok : hogy mivel a tehén igen kezdett pákász-
kodni és a Csordáról holmi tilalmas Helyekre szá-
guldozva elillantani. Itt pedig nagy lévén, sok Urak-
ban a türedelem és irgalom, attól tarthattam, méltán :
hogy ha a vizsga-kerülők, kiket az ember nem győz
mindég itallal értetni, bekaparíthatják, — bottal
üthetem a nyomát, s örökre oda vész a szegény pára,
azután se prütski, se hajtski, — vagy az aran váltom
ki. — Eladtam tehát nem régiben Puha zsidónak, a
kit közönségesen így csúfolnak, és a kinek én más
nevét nem is tudom. — Ekkor tapasztalám ki iga-
zabban : hogy Mihály Bátya, ki nem akarja adni a
bornyut, — sőt még az öreg jámbor csordás bérét
sem szándékozik az őrzésért megfizetni. — Azonban

Minthogy én csak magát a tehenet engedtem
által, a telelésért használni, nem pedig egyszersmind
annak a szaporodását is, — alázatosan rimázkodván,
kezét lábát csókolom, és tisztetem a Tejins Szolga-
Bíró Urat, — méltóztassék ezen sérelmet és panaszt
elláttatni, és nékem a tulajdon tehenemtől ellett sa-
ját bornyumat vissza adattatni; — mert parasztos
észszel csak azt tartom : hogy a kié maga az anya-
juh, annak a báránya is, mind örökké csak azé szo-
kott lenni, már pedig egy bornyu, ha nagyító üve-
gen nem nézik is, csak ugyan mindenkor nagyobb,
mint egy bárány; de a tehén sem kisebb a juhnál.

(Vége következik.)

Borkoresolyák.

Másoktól lopkodta

Pipogya Márton.

== Dijnok lett a pék-legényből az oly sokszor
dicséretesen megénekelt bach-rendszer alatt. Egy-
kor, a kenyérsütőből ily magas hivatalra vergődött
uri ember, beakarván bizonyítani, hogy ő is járt va-
laha az iskola mellett, egy társaságban, hol diákul
beszéltek, ekként nyilatkozott : — Antea fui pékus,
nunc sum diurnista.

== Az éléstárba küldé a házi gazda valahonnét
Sléziából került gazdasszonyát, hogy az általa kije-
lölt két zsákot a többi közöl hozassa ki. A gazdasz-
zony, a palócz kocist magához szólítva, ezzel együtt
az éléskamrába megy, s az érdeklett két zsákot ke-
resve, magában mondogatja : ket zsak ... ket zsak ...
A palócz atyafinak nagyon tetszett ez ékes magyar
beszéd, s a gazdasszonyt gunyorosan utánozza hogy :
ked zsak ... ked zsak ... — Mit tudja maga! ri-
vallt rá a gazdasszony haragosan. — Má honne tun-
nám ezt! — kiált a kocsis, nem is úgy mondjaak azt,
hogy : ket zsak ... hanem úgy, hogy : keet zsaak! ...

== Az egyszeri tudós professor tanítványainak
a természetrajzból a rákokról akarván beszélni, az
iskola-kurátort elküldé a helybeli gyógyszerészhez,
azon kéréssel, hogy adná ide a nagy rákot. A diák
— valami felső bánáti atyafi, — nem értvén eléggé
jól küldetése czélját, a gyógyszerész távollétében en-
nek fiatal feleségével találkozott, s elmondá neki,
hogy a tiszt. professor ur kéreti, tessék id adni a
nadrágot. — Persze, hogy ebből lett aztán egy kis
zavar, félre értés, míg a magyarázat mindent tisztá-
ba hozott.

== Nem régiben egy vidéki szinpadon a szoba-
leány így szolt az urnőhöz : Tudja nagysád, tegnap,
mikor az opergucker-ben volt. — A jámbornak oper
comique-t kellett volna mondania.

== X. városában egy félkegyelmű ember lakott,
kivel igen sok jó izü tréfát üttek a fiatalok. A töb-
bek közt János fővétele napján, egy köztiszteletű,
M ... János nevű, öreg uri emberhez küldték el,
hogy köszöntse föl, egyszersmind a dikiézióra is be-
tanítván őt. — Istók gazda be is állit az illető helyre,
s az öreg ur elé ünnepélyes poszcióba állva, hatal-
mas hangon elmondja, hogy : Pátronusa nevenap-
ján az Ur Isten sok számos esztendeig éltesse; ha
pedig élte végórája elközelg, kivánja, hogy oly di-
csőséges halállal muljék ki, mint szent pátronusa! . .
— Szamar kend — felelt az öreg ur boszúsan, meg
az is, a ki rá tanította kendet! . . Istók gazdának
szeme szája elmeredt.

== A csáthi gémes kúton következő fölírás ol-
vasható :

Hunc fontinam építávit Georgius Góth Gyurka.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Óráculum. Milyen jól rendelte a természet, hogy mikor az ember aluszik, akkor éppen éjszaka van!

— — Tehát Victor Emmanuel a pápához vendégnek készül! Már pedig szívesen kell őt fogadni, mert meg van írva : „sacerdos debet esse homo hospitalis.“

— — (Mért nevezik azt a füstbement tyroli expeditiót „Puts“-nak?) Hát tudod, ha még az „N.“ is benne lett volna, akkor lett volna belőle „Punts“, de minthogy az „N.“ nem volt benne, tehát lett belőle „Puts.“

— — Franciaországban most ha egy rablót halálra ítélnék, apellatáját a douai-i feltörvényszékhez kívánja áttetetni; — ez mentette fel Mirést.

— — Mi lehet nagyobb bizonyítéka a hazánkban uralkodó vallási türelemnek, mint az, hogy a pápa világi hatalma mellett legerélyesebben harcoló Pesti Hirnöknek kiadó-tulajdonosa, és három legfőbb munkatársa — kálvinista.

— — Lapunk egyik nagyérdemű munkatársa *Német Miska*, — mint halljuk, — folyamodott nevének *Szász Miskára* való megváltoztathatása végett.

!! *Utólagos sajtóhiba helyreigazítás.* Bizonyos, általunk négyszáz évvel ezelőtt kiadott, s legujabb napokban világ elé hozott okiratunkban egy erősen értelemzavaró sajtóhibát fedezvén fel; ösztönözve érezzük magunkat annak helyreigazítására; — ezen passus helyett : „regni nostri **muros**“ olvasandó : „regni nostri **mures**.“ Mathias Corvinus, rex.

— — (Mi történik már a Rájxrátnban? főlemelik-e az adót?) „Föl“ nem, hanem csak „be“ és „el“.

— — No valahára a kurhesseni ügyben hogy fegyvert fogott Borussia. (Hát azután mit csinált?) Mit csinált? hát aztán — *prezentérozott vele.*

— — (Hogyan van az, hogy Belgrád Szerbiáé

volna, aztán a várban még mindig a török basák rezonéroznak?) Hát ez úgy van, hogy minekutána Szerbia megszűnt török lenni, a nagy hatalmasságok úgy látták jónak, hogy a szultán *világi hatalmát* még továbbra is tartsa meg felette.

— — Macedoniában megtagadták a patriarchának a *bordézma* fizetést az *égett bortul*; arra hivatkozva, hogy ő ugyan korlátlan ura és parancsolója hiveinek „in *spiritualibus*“, de nem „in *spirituosis*.“

— — Ama két oroszánról szóló mese, melyek addig marakodtak, hogy egymást úgy megették, míg mind a kettőnek csak a farka maradt, napjainkban ismétli magát. Miután t. i. a bécsi hírlapok oroszánjai a pesti hírlapok oroszánjait és ezek amazokat megették, nem maradt a csataterén más verekedő, mint a *Donau-Zeitung* és a *Pesti Hirnök*, most azok birkóznak egymással.

— — Egy pesti német lapból szóról szóra ezt olvasom : miután a budai pályafőtől az utazók kénytelenek az alagútig *mély sárban* gázolni, a budai tanácsnak a vasut-igazgatósággal egyetértve a pályafő körüli utat rendesen fel kellene *öntöztetni*.

— — Megint hamis bankócsinálókat fogtak el! (Megis büntetik őket, ugy-e?) De meg is érdemlik, a mért hamis tanubizonytságot adnak ki arról, hogy a nationalbank ezüsttel fizet.

— — Végünk van! oda a világ! Vége a szép csizmadiaságnak! Valami balgatag ember Németországban csizmakészítő gépet talált fel, a mivel mindenki csizmát varrhat magának, meg is talpalhatja. Servus világ! (Ne féljen kend! a *politikus csizmadia* *kenyere* nem vész el soha!)

Szerkesztő sub rosa.

Turpásztói tűzok, Galiba, munkatársaink tiszteletpéldányai rendesen járnak; s újból megerősítettek. Hogy a politika vidéken nem kell; azt már a politikai lapok kiadóitól is hallottuk.

Borkoresolyák.

= Szóba jött egy társaságban, hogy Erdélyben van egy Másvilág nevű falu! felsőhajt valaki : bár csak Magyarországon is más világ volna!

= Egy sokat barangolt ifju egyén megjövén hónapja külföldről, hogy ujsággal lepje meg az értetlenebbeket, beszélé többek között, mikép ő a budai csillagvizsgáló toronyból nézte látcsővel, hogy a holdban kapáltak. De úgy hát a törökbuza nagyon olcsó lesz ezután, ha még a holdban is kapáltak, mondá egy értelmesebb, ki az ő hazugságait hallgatá.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Al-országut, 18. sz. Unger ház, 2-ik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1862.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)